

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **F. O.**, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Ostrava, Purkyňova 787/6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 4, Kaplanova 2055/4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2023, č. j. 19 A 7/2023-29, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 11. 2022, č. j. KRPA-372749-10/ČJ-2022-000022-MIG, rozhodl o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3, 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Současně bylo žalobci předáno rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2022, č. j. KRPA-372749-15/ČJ-2022-000022-MIG, kterým byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, přičemž doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Vzhledem k tomu, že nebylo v této lhůtě možné zajistit realizaci správního vyhoštění žalobce, byla rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 2. 2023, č. j. KRPA-372749-26/ČJ-2022-000022-MIG, prodloužena lhůta trvání zajištění o 90 dnů postupem dle § 124 odst. 3 zákona o azylu. Posledně zmiňované rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 10. 3. 2023, č. j. 19 A 7/2023-29, zamítl.

[2] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 24. 3. 2023 kasační stížnost, kterou spojil s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a návrhem na ustanovení zástupce.

[3] Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatel odůvodňuje obecným tvrzením, že nepřiznáním odkladného účinku by mu vznikla nepoměrně větší újma, než jaká by jeho přiznáním vznikla, neboť by nadále trvalo jeho zajištění a tím by bylo nadále porušováno jeho právo na osobní svobodu a nedotknutelnost.

[4] Odůvodnění stěžovatele nepovažuje Nejvyšší správní soud za dostatečně konkrétní na to, aby mohl důvodnost návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti objektivně posoudit. Usnesením ze dne 18. 4. 2023, č. j. 3 Azs 36/2023 – 22, kterým ustanovil Nejvyšší správní soud stěžovateli zástupce, žalobce současně vyzval, aby ve lhůtě 5 dnů od doručení tohoto usnesení doplnil návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu uvedení konkrétních důvodů pro navrhovaný postup. Na výzvu k doplnění však stěžovatel ve stanovené lhůtě (a ani později) nereagoval.

[5] Podle § 107 s. ř. s. *kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s.* Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *lze žalobě přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce (v řízení o kasační stížnosti stěžovatele) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.* První podmínkou pro přiznání odkladného účinku tak je *existence nepoměrně větší újmy*, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Druhou podmínkou pak je, že přiznání odkladného účinku *nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.* Obě tyto podmínky přitom musí být splněny současně.

[6] Institut odkladného účinku má mimořádnou povahu, neboť základním pravidlem je, že kasační stížnost odkladný účinek nemá. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví totiž není řádným opravným prostředkem, u nějž by bylo možno odkladný účinek bez dalšího očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce definoval v § 73 odst. 2 s. ř. s. Odložit účinky kasační stížností napadeného rozhodnutí krajského soudu lze proto pouze výjimečně, pokud újma, která stěžovateli hrozí, je reálná, není vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž významná a jejíž vznik je v příčinné souvislosti s výkonem či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí krajského soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58).

[7] Jelikož i řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku je ovládáno zásadou dispoziční, může soud při posuzování důvodnosti návrhu vycházet pouze z důvodů, které účastník uvede ve svém návrhu. Není tak úkolem (a ani oprávněním) soudu dohledávat či domýšlet za účastníka konkrétní okolnosti a důvody, které by měly svědčit jeho návrhu na přiznání odkladného účinku.

pokračování

[8] K přiznání odkladného účinku tedy nestačí újmu ve stanovené intenzitě pouze tvrdit. Mimořádná povaha tohoto institutu totiž Nejvyššímu správnímu soudu neumožňuje, aby návrhu na odkladný účinek vyhověl pouze na základě obecných či nepodložených tvrzení, neboť v takovém případě by přiznání odkladného účinku bylo pouhou formalitou a nikoli výjimkou. Stěžovatel proto musí v prvé řadě dostatečně podrobně uvést, v čem nepoměrně větší újma, která právě jemu hrozí, spočívá, jaký je její rozsah a z jakých konkrétních okolností vyvozuje, že tato hrozba je reálná a nikoli pouze hypotetická. Na podporu svých tvrzení pak musí navrhnout provedení odpovídajících důkazů (srov. například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32).

[9] V posuzované věci stěžovatel jako důvod pro přiznání odkladného účinku uvedl pouze blíže nespecifikovanou obavu z porušení jeho práva na osobní svobodu a nedotknutelnost. Tuto obavu však Nejvyšší správní soud nesdílí, neboť stěžovatel ve svém návrhu žádné konkrétní důvody ohrožení těchto práv neuvedl a nevysvětlil, proč je pro jejich zachování nezbytně nutné, aby nebyl nadále zajištěn za účelem správního vyhoštění. Na výzvu ke konkretizování důvodů návrhu přitom stěžovatel ve stanovené lhůtě nereagoval.

[10] S ohledem na tyto důvody proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel neprokázal splnění hned první z obou kumulativních podmínek pro přiznání odkladného účinku, tj. existenci nepoměrně větší újmy, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Naplněním druhé podmínky, tj. zda přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem, se proto již nezabýval, neboť soud může kasační stížnosti přiznat odkladný účinek pouze tehdy, jsou-li splněny obě podmínky současně.

[11] Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítnout.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 10. května 2023

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu